

Arrest

nr. 41 847 van 19 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen van 11 januari 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 januari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SROKA, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 8 september 2009 een aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn.

Verzoeker wordt op dezelfde dag verzocht om binnen de drie maanden, en ten laatste op 3 december 2009, volgende documenten voor te leggen: een attest van onvermogen, bewijzen van stortingen in het verleden van moeder naar zoon, bewijzen van inkomsten van de moeder, een attest dat verzoeker niet ten laste komt van het OCMW.

Op 11 januari 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"In uitvoering van artikel 52 § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie

aangevraagd op 8 september 2009

door Z.H.

geboren te M., Marokko op 00-00-1957

van MAROKKO nationaliteit

geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd nl. attest van onvermogen, bewijzen stortingen in het verleden, bewijzen van de inkomsten van de moeder, attest niet ten laste van het OCMW."

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen.

De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* blijkt uit de bespreking van de middelen hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de bestreden beslissing kan worden vernietigd, niet wordt voldaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: Schending van artikel 8 EVRM.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een

democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeelteweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn moeder en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn moeder. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij het volgende:

"Verzoeker is van oordeel dat de bedoeling van verwerende partij erin ligt om hem 'om het even welk verblijfsrecht te weigeren', en dat hierdoor artikel 8 EVRM geschonden wordt.

Verwerende partij heeft de eer het volgende op te werpen.

Verzoekende partij formuleerde een aanvraag cfr. artikel 40 bis, §2 3° van de Vreemdelingenwet: "als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Artikel 50 van het Koninklijk Besluit dd. 8 oktober 1981 is tevens van toepassing op de aanvraag van verzoekende partij: § 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

6° familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet:

d) voor de bloedverwanten in neergaande lijn die minstens 21 jaar zijn, de bloedverwanten in opgaande lijn en de kinderen bedoeld in artikel 40bis, § 4, derde lid, van de wet: het bewijs dat zij ten laste zijn van de betrokken burger van de Unie;

De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit een feitelijke situatie die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie beschikt de gemachtigde van de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Om deze feitelijke situatie te kunnen beoordelen werd reeds bij de aanvraag dd. 8 september 2009 verzocht om op uiterlijk 3 december 2009 de nodige documenten in te dienen. Verzoekende partij gaf aan dit verzoek geen enkel gevolg.

Op 11 januari 2010 besloot verwerende partij dan ook conform de wettelijke bepalingen om hem het verblijf te weigeren.

Hoe hieruit zou blijken dat verwerende partij de wil zou hebben om aan verzoeker om het even welk verblijf te weigeren is haar volstrekt onduidelijk, en wordt niet uit de doeken gedaan door verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven/privé-leven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat dit recht niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen, noch kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem een vestigingsrecht in die staat toe te staan op basis van het loutere feit dat hij er voor opteert te verblijven bij een persoon die zich rechtsgeldig in die staat mag ophouden.

Verzoekende partij is onderworpen aan artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder wat hij, zoals hoger uiteengezet, naliet te doen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM¹. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend².

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde én nodig in een democratische samenleving. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verwerende partij wenst te benadrukken dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet slechts toelaat dat een onderdaan van een derde staat, die kind is van een Belgische ouder én ouder is dan 21 jaar, zich in België kan vestigen indien hij aantoont dat hij ten laste is van de Belgische ouder. Verzoeker betwist op geen enkele wijze het motief van de bestreden beslissing, dat dit in casu niet het geval is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De beslissing in kwestie houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekende partij definitief van zijn moeder wordt gescheiden. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de verwerende partij, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. Verwerende partij heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, noch in hoofde van verzoeker, noch in hoofde van diens moeder.

Het middel is ongegrond."

3.1.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker voert aan dat zijn privéleven wordt aangetast door de bestreden beslissing.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de

openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet onderdanen te regelen.

Verzoeker betwist dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker die 53 jaar oud is, een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn van een Belgische moeder (artikel 40bis, § 2, 3° *iuncto* artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna: de Vreemdelingenwet). Er werd hem verzocht om binnen de drie maanden bepaalde documenten voor te leggen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker geen enkele van de gevraagde documenten heeft voorgelegd en zodoende werd op 11 januari 2010 de weigeringsbeslissing genomen met als motief dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie (artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). *In casu* betreft het duidelijk een door de wet voorziene inmenging in het privéleven en de Raad merkt op dat verzoeker geenszins betwist dat hij niet de gevraagde documenten heeft voorgelegd.

De Raad herhaalt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde is zoals voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Waar verzoeker aanvoert dat "*de bedoeling van de verwerende partij (...) hierin (ligt) verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren*" kan hij niet gevolgd worden. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker één maal een verblijfsrecht heeft aangevraagd en dat hem dit werd geweigerd bij gebrek aan voorlegging van de vereiste documenten.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn privéleven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Verzoeker verwijst in het middel naar rechtspraak van de Raad van State maar hij toont niet aan dat hij zich in dezelfde situatie bevindt noch dat deze rechtspraak toepasbaar zou zijn op zijn eigen situatie. Bijgevolg dient te worden besloten dat de aangehaalde rechtspraak geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker een Belgische moeder heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privéleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven doch weigert zijn aanvraag van een verblijfskaart. Uit de bestreden beslissing vloeit voort dat verzoeker tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het privéleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de burgemeester heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

In de mate waarin verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM wenst in te roepen in hoofde van zijn moeder, merkt de Raad op dat de moeder van verzoeker geen verzoekende partij is in het geding. Verzoeker kan bijgevolg niet op ontvankelijke wijze de schending van artikel 8 van het EVRM in hoofde van een derde persoon inroepen.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel : Schending van artikel art. 12bis § 1, 2° Wetboek van Belgische Nationaliteit.

Dit artikel luidt:

‘De Belgische nationaliteit kunnen verkrijgen dooreen verklaring af te leggen overeenkomstig § 2 van dit artikel, indien zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt:

(...)

2° de vreemdeling van wie een ouder of adoptant de Belgische nationaliteit bezit op het tijdstip van de verklaring, voor zover de adoptie gevolgen heeft voordat de geadopteerde de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt of ontvoegd is vóór die leeftijd. Indien de aangever zijn hoofdverblijfplaats in het buitenland heeft, moet hij aantonen werkelijke banden met zijn Belgische ouder of adoptant te hebben bewaard en moet deze ouder of adoptant zijn hoofdverblijfplaats in België hebben op het tijdstip van de verklaring;)<KB 2006-12-27/32, art. 382, 1°, 009; Inwerkingtreding: 01-06-2007>’

Verzoeker heeft op 10.11.09 de nationaliteitsverklaring afgelegd.

Hij voldoet aan de voorwaarden om Belg te worden. Het kan niet dat de verblijfsaanvraag van iemand die Belg gaat worden wordt geweigerd en hem een bevel wordt betekend om het grondgebied te verlaten alhoewel hij een Spaanse verblijfskaart heeft.

Het middel is gegrond.”

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij het volgende:

“Tweede middel: schending van artikel 12bis § 1, 2° van het Wetboek van Belgische nationaliteit

Verzoekende partij stelt dat hij op 10 november 2009 een nationaliteitsverklaring heeft afgelegd en aan de voorwaarden voldoet om de Belgische nationaliteit te verwerven, en dat het verblijf hem dus niet kan worden geweigerd.

Verzoekende partij poneert met veel vertrouwen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de Belgische nationaliteit te verwerven.

Uiteraard is het niet verwerende partij die hierover dient te oordelen, maar zij wenst toch een kanttekening te maken bij de stelling van verzoeker: inderdaad bestaat er een mogelijkheid voor kinderen van een Belgische ouder om een nationaliteitsverklaring af te leggen (hoewel de ouder niet in België is geboren en deze niet om de nationaliteit heeft verzocht voor het kind alvorens dit de leeftijd van 5 jaar heeft bereikt), maar dan alleen in de hypothese dat het kind van de Belgische ouder op dat moment wettelijk verblijf heeft. Een bijlage 19ter voldoet niet als wettelijk verblijf in het kader van een nationaliteitsverklaring.

Eén en ander werd ook op papier bevestigd: het nationaliteitsdossier werd door het Parket zonder gevolg geklasseerd.

Verzoeker kan zich dus niet beroepen op het feit dat hij in aanmerking zou komen voor toekenning van de Belgische nationaliteit (aangezien dit niet zo is, minstens niet ten genoegte van rechte wordt aangetoond) teneinde het land niet te kunnen worden uitgewezen.

Los daarvan verhindert een geformuleerde nationaliteitsverklaring geenszins dat verwerende partij een correcte toepassing maakt van de verblijfswetgeving, zoals reeds betoogd supra. Verwerende partij is wettelijk gezien immers verplicht om binnen de 5 maanden een uitspraak te doen over de verblijfsaanvraag, en kan deze beslissing geenszins schorsen om het resultaat van de nationaliteitsprocedure af te wachten. Verzoekende partij toont niet aan dat er een wettelijke bepaling bestaat die verwerende partij verplicht de procedure ingediend met toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet te schorsen totdat uitspraak werd gedaan in de procedure ingediend op basis van een nationaliteitsverklaring.

Daarenboven moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen. Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

Verwerende partij is verder van oordeel dat verzoekende geen belang aantoonde bij het invoeren van dit middel. Hij blijft immers zijn subjectief recht om Belg te worden behouden, indien hij aan de gestelde (nationaliteits-)voorwaarden voldoet. Deze voorwaarden staan los van een vestigingsaanvraag.

Tot slot stelt verwerende partij dat de Spaanse verblijfsvergunning hieraan niets verandert: zij werd immers afgeleverd op grond van tewerkstelling, en gelet op het huidig verblijf van verzoeker bij zijn moeder lijdt het geen twijfel dat hij niet langer werkt in Spanje.

Het middel is aldus ongegrond.”

3.2.3. In het tweede middel beroept verzoeker zich op het Wetboek van Belgische nationaliteit van 28 juni 1984, meer bepaald op artikel 12*bis*, § 1, 2° van deze wet. Verzoeker voert aan dat het niet kan dat de verblijfsaanvraag van iemand die Belg gaat worden, wordt geweigerd.

Verzoeker lijkt ervan uit te gaan dat hij “*Belg gaat worden*”. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt hij een ontvangsbewijs toe waaruit blijkt dat hij op 10 november 2009 een verklaring van Belgische nationaliteit heeft afgelegd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het parket van de procureur des konings te Antwerpen op 11 december 2009 heeft geoordeeld dat verzoekers nationaliteitsverklaring niet geldig kon worden afgelegd, dat het dossier niet had mogen worden overgemaakt aan het parket, dat de procedure niet kan worden verder gezet en dat het dossier zonder gevolg wordt geklasseerd. Het eventuele ontvangsbewijs dat aan verzoeker zou zijn afgeleverd, kan geen rechtsgevolgen doen ontstaan aangezien er geen afgifte van een ontvangsbewijs noch een verzending van het dossier had mogen plaatsvinden zolang dit niet volledig was.

Deze procedure dateert van voor de bestreden beslissing. Gelet op de vaststellingen van het parket kan verzoeker zich dus niet beroepen op zijn nationaliteitsverklaring noch op artikel 12*bis*, § 1, 2° van het Wetboek van Belgische nationaliteit.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de gemachtigde van de burgemeester in casu een correcte toepassing heeft gemaakt van de artikelen 40*bis*, § 2, 3° en 40*ter* van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker zijn tijdelijke verblijfskaart voor Spanje die hij bij zijn verzoekschrift voegt, had voorgelegd aan het bestuur. Bij het nemen van de bestreden beslissing kon hiermee dus geen rekening worden gehouden.

Het tweede middel mist feitelijke grondslag en kan niet op dienstige wijze worden aangevoerd. Het tweede middel is onontvankelijk minstens ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET